

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ



ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σε λίγο όμως η βάρκα έστρωσε και χάθηκε πίσω από ένα τοίχο ής μονής. Άκουσα τόν καθηγητή να βλαστημάει. Συγχρόνως ήδησε κάτι και φαινόταν άνησυχος.

— Τι συμβαίνει ; ρώτησα.
— Συμβαίνουν, φίλε μου, ξεαιρετικά πράγματα. Το σπουδαίο έρω όλων όμως είναι το ότι η άστυνομία του Λονδίνου κοιμάται !
— Γιατί το λέτε αυτό ;
— Γιατί ; Γιατί, όπως φαίνεται το μοναστήρι αυτό, το έρειπίο αυτό, είναι καταφύγιο, όχι μόνον του Στήβενς, αλλά και των πιο ακινδύνων κακούργων του Λονδίνου. Έρχεσε να το είχαν γκρεμίσει ή να το είχαν φράξει με γκιάλιδες. Οι τρεις αυτοί ύποπτοι εταφερόν εδώ ένα πτώμα. Έσκότωσαν κανένα ; Συμβαίνει τίποτε άλλο ; Είστε συνενοημένοι με το τέρας αυτό που κυνηγάμε έμεις ; Δεν έχετε. Πάντως ; μή σου φανή παράδοξο αν ύπόρχη κάποια σχέση μεταξύ όλων αυτών των μυστηρίων. Γι' αυτό ρώτις βοηθήσαμε τους λογαριασμούς μας με τόν Στήβενς, έχουμε ύποχρέωση να ειδοποιήσουμε την άστυνομία άν...

— Γιατί διατάξετε ;
— Άν βγούμε άπό δώ μέσα ζωντανοί. Άνατριχίλασα...

— Υπάρχη τέτοιος κίνδυνος ;
— Φίλε μου, έφ' όσον είχαμε να κά-
νομε με τόν Στήβενς δεν άνησυχούσα
και τόσο. Τώρα όμως που βλέπω πως το
μοναστήρι είναι κέντρον των δολοφόνων,
πως είναι καταφύγιο κακούργων, άνησυχώ
και πολύ. Γι' αυτό έχε τα μάτια σου τέσ-
τερα, κράτα πάντα το πιστόλι στο χέρι...

Έξ οτίας των νυχτερίδων μιλούσαμε
ακουρόηνοι σε βαθύ σιωπάδι.

Έξαφνα ένας παράξενος κρότος
ως έκαμε να φρικιάσουμε. Ήταν κάτι
άν κα' άρρευσια λίθων, κάτι το περίεργο
και το άνεξήγητο. Ένα πράγμα σίληρο,
ά και έλαφρύ άρκετά κατακόλλησε ως
τα πόδια μου και μ' έκαμε να παραμει-
νω μ' άγρια χίλα ! ..

— Ο καθηγητής μ' έπιασε σφιχτά
πό το μπράτσο.

— Μην κινείσαι, μου ψιθύρισε.
Μείναι μερικά δευτερόλεπτα άκίνη-
τοι, κρατώντας και τήν άναπνοή μας. Τα
δευτερόλεπτα αυτά μου φάνηκαν χρόνια!
Μά ή ίδια νεκρική ήσυχία είχε άπλωθή
έπι γύρω μας. Δεν άκούγονταν παρά το
τερουτίσιμ των νυχτερίδων πάνω άπ'
τα κεφάλια μας. Είχαν άνησυχήσει κι
αυτές άπ' το θόρυβο που'χε γίνει.

— Κάποιος τάχα θα γκρεμίστηκε,
έπειτα σιγά σιγά καθηγητή.

— Τώρα θά δοίμε, μου άπάντησε και
συγχρόνως πίεσε το κουμπί του ηλεκτρικού
που φανού κι' άφησε μία λεπτή δέσμη
φωτός να πέση πλάι μας, στο μέρο ;
κρυβώς πούγα αισθανθή και να κατα-
ρραπά πάνω στα πόδια μου.

Με φρίκη είδαμε τότε στο πλακόστρωτο, εκεί κοντά μας, ένα
μικρό κρανίο ! .. Έτσι που ήταν κεραμικό φαινόταν σαν να μάς
καταύει με τις σκοτεινές κόγχες των ματιών του ! ..

— Όμοιο, ό πόσ ; και γόνάτα μου έτριμαν. Μαζεύτηκα κοντά στον
καθηγητή, αισθανόμενος όλη την ώρα. Μαρπαδόξως ο καθηγητής
έσαν ήσυχοι. Σήκωσε μάλιστα το φως άπ' το κρανίο και το
φώτισε στο μέρος που άκούστηκε ή κατάρρευση. Και τότε αντι-
θέσαμε σωριασμένα κάτω στο δάπεδο τα κόκκαλα ενός δολοκλήρου
σκελετού, κτρινιασμένα κι' άτακτα ! ..

Μόλις ανέπνευσα...

— Ο καθηγητής το άντελήφθη. Έβγαλε από τήν τσέπη του ένα
μεγάλο μικρό δοχείο ούίσου και μου έδωσε να πιώ.

— Μη φοβάσαι, μου ψιθύρισε συγχρόνως. Δεν υπάρχει κανείς
κίνδυνος. Λησμονήσε πως βρίσκομαστε σε ύπόγειο μεσαιωνικού
μοναστηριού ; Κάπου εδώ θα είναι ή κρύπτες των νεκρών. Κ' είμαι
είμαι ; πώς ; όλη αυτή τήν φασαρία τήν έκαμε κάποιος πονηρός ..

— Άρχισα να συνέλογμαι.
— Ο καθηγητής συνέχισε :

— Έκτος αν πρόκειται για τόν σκελετό ανθρώπου δολοφονη-
θέντος, τόν όποιον έρεζαν εδώ μέσα πρό πολλών έτών. Όλα είναι
δυνατά. Πάντως σε προειδοποιώ ότι είναι πιθανόν να βρεθούμε
στο ύπόγειο κοιμητήριο του μοναστηριού. Μην ταρξήθης. Στις

στοές αυτές κοιμούνται τόν αιώνιο ύπνο τους πρό άμνημονεύ ον
χρόνων θεοσεβείς μοναχοί κι' άλλοι άνώτεροι και κατώτεροι
κληρικοί. Μόνον τα ποντίκια κι' ή νυχτερίδες τους κρατούν συν-
τροφιά σήμερα, ενώ άλλοτε το μοναστήρι ήμιαζε με τους κήπους
του, τις έκτεταμένες γαίες του, τα πλούτη του... Τι ματαίωση ! ..

— Παραξενεύομαι έν τοιαύτη περιπτώσει, πως το Κράτος
άφησε έρημο το μοναστήρι αυτό. Πρόκειται περί ιστορικού κειμένου
και θάπρεπε νάχη λάβει κάποια μέριμνα γι' αυτό...

— Έχεις δικιο, αλλά δεν είναι καιρός τώρα να μιλούμε για
τέτοια πράγματα. Πρέπει να συνεχίσουμε τήν έρευνά μας, το
ταχύτερον, με προφύλαξη μεγάλη. Πρέπει να έρευνήσουμε πρό
παντός τις ύπόγειες κρύπτες που βρίσκονται τα φέρετρα των
μοναχών. Η δουλειά αυτή είναι τρομακτική, μά έτσι θά βρούμε
και τή φωνή του Στήβενς. Σε κάποιο από τα φέρετρα αυτά θάχη
έγκατασταθή, είμαι βέβαιος. Θά έξετίοιτε τόν σκελετό του μονα-
χού, που κοιμόταν εκεί μέσα χρόνια και χρόνια και θά κρυβεται
αυτός τήν ήμερα. Πρό πάντων πρέπει ν' ανακαλύψουμε με τι τρέ-
φεται το τέρας αυτό.

— Μή τι τρέφεται ; Τι θέλετε να πής ; Μή τι μπορεί να
τρέφεται ένα φάντασμα ; Μή τίποτε...

— Άπατάσαι, φίλε μου.
— Τι έννοείς ;
— Τι ύποπτεύομαι μάλλον να μ' έ-
ρωτήσης. Άν εκείνο που ύποψιάζομαι
είνε αληθινό, αν είναι αληθινό λεγα...
τότε... τότε... Θεέ μου ! .. Θεέ μου ! ..

— Μή τρομάξετε.
— Κοί όμως φοβούμαι πως ή ύποψίες
μου θά βγούν αληθινές...

— Έμ' τέλος τι θέλετε να πής ;
— Όθλω να πώ πως ο άθλιος αυτός
τρέφεται με ανθρώπινο αίμα ! ..

— Ήσού Χριστέ ! ..
— Κατά τις παραδόσεις των λαών,
όλων των λαών τής γής, οι ζώνεχοι, οι
νεκροί δηλαδή που σηκώνονται από τόν
τάφο τους και διατηρούν το σώμα
περιβλημά τους, τρέφονται βυζαντινές
το αίμα παιδιών ή κορασιών, μέχρις ότου
δεν άφήσουν ούτε κόμμο έξ αυτού στις
άσχητες και στις φλέβες τους ! .. Ένας
Ήσούτης έχει γράψει τρομακτικά πρά-
γματα για τις συνήθειες των βουκολικών
της Έλληνικής νήσου Θήρας. Πλήθη
βουκολικών είχαν άναστατάσει και τρο-
μοκρατήσει το νησί αυτό πρό έκατοντά-
δων έτών, σε μία τρομερή έκρηξη τών
ήρωστίων του, που'κανε τή γή να χο-
ρεύει άπαισία και τή θάλασσα να βράδι
ός τήν Κρήτη, που'κανε τούς τάφους ν' ά-
νοιγουν και να πεταχθούν έξω φαντά-
σματα, κόκκαλα, σαπριά ! .. Το ίδιο άπι-
στευτο και τρομακτικό γεγονός το άνα-
φέρει και ο επίσης Ήσούτης Σεγκόρ,
που'γραψε για τούς φράγκους και Βενε-
τούανους δούκας τών νησιών του Αιγαίου



Άλλοτε το μοναστήρι ήμιαζε.

κατά τόν μεσαιώνα. Καθώς βλέπεις, βασίζομαι κάπου όταν μιλώ
για το ζήτημα αυτό. Άλλοίμονο δέν αν ο βδελυρός αυτός Στήβενς
έχει άρχισι να θανατώνει άθώες ύπαρξεις ! .. Πρέπει...

— Έξαφνα ο καθηγητής σάπασε και μου σάισε το χέρι.
— Άκου Τζορτζ ! .. Άκούς ; .. Δεν άκούς βήματα ;
Τέντωσα τ' αυτιά μου κι' άκουσα πραγματικώς μακρυνό ήχο
βημάτων που πλησίαζαν...

— Τι πρέπει να κάνομε ; ρώτησα τόν καθηγητή.
— Να κρυφτούμε.
— Είναι ο Στήβενς ;
— Ίσως ναί ίσως και όχι. Θά δοίμε. Πάντως πρέπει να τρυ-
φώσουμε κάπου. Αυτή ή διαβολοπερικείμενη άποψη δεν θά τελειώ-
σει φαίνεται ποτέ. Άναψε άσπόςτο το φανό σου.

— Κ' ή νυχτερίδες ;
— Είναι ανάγκη. Όταν βρίσκει κανείς μεταξύ δύο κινδύνων
προτιμά τόν πιο μικρό. Η νυχτερίδες συνεπώς είναι προτιμώτερες
από τόν κίνδυνο που παρουσιάστηκε έξαφνα.

Άναψα μέ'κάθε προσοχή τόν ηλεκτρικό μου φανό, προσπαθών-
τας να τόν κρατώ κρυμένο κάτω άπ' το σακάκι μου και να όίχνω
τό φως καθέως έμπρός. Ο καθηγητής έκανε το ίδιο. Το μέσον
αυτό μάς άπήλλαξε άπ' τήν ανατριχιαστική έλαφή τών άπαισιών
εκείνων πτερωτών.

(Ακολουθεί)